

Arrest

nr. 206 932 van 18 juli 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun drie minderjarige kinderen X en X en X, op 16 juli 2018 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse oorsprong te zijn, en verzoekster, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dienden een verzoek om internationale bescherming in op 24 januari 2018.

1.2. Na een Eurodac-hit werd op 6 maart 2018 een verzoek tot overname gericht aan de Spaanse overheid.

1.3. Spanje aanvaardde het verzoek tot overname op 12 maart 2018.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 29 mei 2018 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekers dienden hiertegen een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot schorsing in, gekend bij de Raad onder het algemeen rolnummer RVV 221 818.

1.5. Op 12 juli 2018 wordt een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Naar aanleiding van deze beslissing dienen verzoekers het huidige verzoek tot voorlopige maatregelen in.

1.6. De bestreden beslissing is, wat betreft eerste verzoeker, als volgt gemotiveerd:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam : A. (...)

voornaam : H. (...) A M

geboortedatum : 14.05.1976

geboorteplaats : Al Hefouf

nationaliteit : van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

Alias: A. A., H. (...) A M, 14.05.1976

+ 3 kinderen: A., K. (...) (m), geboren te Tetouan op 10.08.2013, van Palestijnse oorsprong (nieterkend);

A., K. (...) (m), geboren te Tetouan op 15.07.2015, van Palestijnse oorsprong (nieterkend);

A., M. (...) (v), geboren te Tetouan op 08.08.2017, van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Palestijnse oorsprong (niet-erkend), bood zich op 22.01.2018 bij onze diensten aan en verzocht op 24.01.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde zijn origineel Palestijns paspoort voor; alsook zijn origineel Egyptisch reisdocument, zijn origineel huwelijksboekje en zijn originele geboorteakte. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 08.11.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Betrokkene was vergezeld door zijn drie minderjarige kinderen (A. (...), K.; A. (...), K. en A. (...), M.) die de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van betrokkene volgen. Daarnaast verzocht ook de echtgenote van betrokkene (A. (...), N.) om internationale bescherming in België op 24.01.2018.

Op 08.02.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde betrokkene eind september 2017 vertrokken te zijn vanuit Saoedi-Arabië en hij verklaarde eerst naar Marokko te zijn gereisd waar hij tot eind december 2017 verbleef alvorens verder door te reizen naar Spanje. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene aan dat betrokkene reeds op 08.11.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje en hij verklaarde 17 tot 20 dagen in Spanje te hebben verbleven.

Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België en hij verklaarde op 22.01.2018 in België te zijn

gearriveerd.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België beter is voor de Palestijnen en omdat zijn kinderen naar school kunnen gaan in België. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde dat de levensomstandigheden in Spanje niet zijn zoals deze in België. Verder benadrukte hij nogmaals dat zijn kinderen naar school kunnen gaan in België en goede opleiding krijgen wat in Spanje niet mogelijk is. Betrokkene verklaarde wat betreft opvang of behandeling geen problemen te hebben gekend en hij verklaarde goede behandeld te zijn geweest in Spanje.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 06.03.2018 werd er voor betrokkene, en zijn minderjarige kinderen, een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Zij stemden op 13.03.2018 in met dit verzoek voor terugname op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

In verscheidene schriftelijke tussenkomsten van de advocate van betrokkene (d.d. 04.05.2018, 08.03.2018, 19.03.2018 en 07.05.2018) worden onze diensten verzocht om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene niet in Spanje maar in België te behandelen.

Met betrekking tot de echtgenote van betrokkene die ook om internationale bescherming verzocht in België merken we op dat er voor haar ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor haar ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

We merken dan ook op dat er voor haar ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de

toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een

overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EUHandvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Verder wensen we nogmaals op te merken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje maar hij benadrukte dat dit vermoedelijk omwille van illegale binnenkomst gebeurden. Hij ontkende dan ook dat hij reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje. In dit verband benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat betrokkene effectief om internationale bescherming verzocht in Spanje. Dit wordt verder ook bevestigd door het expliciete akkoord van de Spaanse autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

Hij stelde desbetreffend verder wel dat het niet gezegd werd waarom zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje. Hieromtrent merken we op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Zo benadrukken we dan ook dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt. Daarnaast benadrukken we ook dat uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake hun rechten wettelijk geregeld is in de Asylum Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels, Frans, Spaans en Arabisch (p.46).

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 02.03.2018 waarin verwezen wordt naar specifieke omstandigheden betreffende de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Spanje. We wensen in dit verband vooreerst te benadrukken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar publicaties in analoge en digitale media. Het dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Zo benadrukken we vooreerst dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en zijn minderjarige kinderen. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België beter is voor de Palestijnen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst waarin gesteld wordt dat de erkenningsgraad voor verzoekers van Palestijnse origine in België hoger ligt dan deze in Spanje. In dit verband wensen we echter te benadrukken dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming van Palestijnse origine in Spanje niet de kans zal krijgen om tot erkenning te komen. Zo kan uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje niet afgeleid worden dat er in Spanje sprake is van een systematische afwijzingsgraad van verzoekers van internationale bescherming van Palestijnse origine (p. 7).

Betreffende de specifieke omstandigheden van opvang en van behandeling van verzoekers in Spanje, wat ook benadrukt wordt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst wensen we de nadruk te leggen op het geactualiseerde rapport van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database – National Country Report – Spain", last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal – en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene en zijn minderjarige kinderen na overdracht aan Spanje voldoende toegang zullen krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan hun lot zullen worden overgelaten. De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar de omstandigheden van opvang en van behandeling te Ceuta (ES) en Melilla (ES). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we op dat betrokkene en zijn minderjarige kinderen in het kader van Verordening 604/2013 niet opnieuw in de desbetreffende gebieden zullen worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook verklaarde 17 à 18 dagen in een opvangcentrum te Melilla (ES) te hebben en verbleven en hij maakte desbetreffend geen gewag van specifieke omstandigheden die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest impliceren. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor expliciet dat hij goed behandeld werd in Spanje.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat zijn kinderen in België naar school kunnen gaan en een goede opleiding kunnen krijgen wat in Spanje niet mogelijk zou zijn. Ook dit wordt benadrukt door de advocate van betrokkene en desbetreffend werden er op d.d. 08.03.2018 ook verscheidene attesten aangebracht die aantonen dat de minderjarige kinderen van betrokkene heden naar school gaan in België. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat het geactualiseerde AIDArapport over Spanje aantoont dat alle minderjarige verzoekers om internationale bescherming recht op onderwijs hebben in Spanje en dat er desbetreffend geen melding gemaakt wordt van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren (p. 58).

Betrokkene benadrukte verder ook dat de levensomstandigheden in Spanje niet zijn zoals deze in België.

Hieromtrent dient het te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de verwijzing van de advocate van betrokkene naar recente rechtspraak van de RVV desbetreffend benadrukken we dat de door de advocate van betrokkene aangehaalde zaken individueel werden behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transponeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocate van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene. Bovendien moet erop worden gewezen dat de situatie zeer onderhevig is aan evoluties, zodat het belang van recente informatie die afkomst is van objectieve bronnen niet kan worden onderschat waarbij we benadrukken dat de door de advocate van betrokkene aangebrachte arresten niet als actueel en recent beschouwd kunnen worden. Er kan niet verwezen worden naar arresten die een oordeel hebben geveld over beslissingen die gesteund waren op oudere rapporten en dus ook verouderde informatie in tegenstelling tot meer recente en geactualiseerde informatie.

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar de mogelijkheden van rechtsbijstand in Spanje. We wijzen in dit verband naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat verzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Het wordt hierbij verder niet concreet aangetoond dat de Spaanse autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, verzoekers om internationale bescherming vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken. Zo toont Artikel 18(1)b van de Asielwet aan dat rechtsbijstand voorzien is gedurende de gehele procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en gratis is voor wie over onvoldoende middelen beschikt (p. 26-27)

Het wordt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomsten d.d. 02.03.2018 en d.d. 19.03.2018 ook benadrukt dat betrokkene in België een verzoek indiende om zich als zijnde 'Staatloos' te laten erkennen. Hieromtrent benadrukken we dat het feit dat betrokkene dit verzoek indiende geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Daarnaast merken we op dat er heden desbetreffend nog geen definitieve uitspraak werd genomen door de rechtsinstantie en merken we op dat het betrokkene vrij staat om bij een overdracht naar Spanje tevens ook bij de desbetreffende rechtsinstanties in Spanje een gelijkaardige procedure op te starten.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en hij maakte ook geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn minderjarige kinderen. Verder wordt er ook door de advocate van betrokkene geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene, of zijn minderjarige kinderen. Er werden dan ook tot op heden

door betrokkene, als door zijn advocate, geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene, of van zijn minderjarige kinderen, een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene en zijn minderjarige kinderen in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoonst dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Daarnaast stelt dat het rapport ook dat Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn minderjarige kinderen en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van zijn echtgenote.

Verder benadrukken we wel dat betrokkene in België is samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar tussenkomst. Indien in dit verband verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) waarbij zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe.

Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene en zijn gezin op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene en zijn gezin in Spanje zullen worden opgevangen. We wensen verder ook te benadrukken dat betrokkene en zijn gezin niet beschouwd kunnen worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor betreft de opvang en behandeling goed behandeld te zijn geweest in Spanje.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonst dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van verzoekers in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale

bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij en zijn minderjarige kinderen door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (4).”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw(1):

naam : A. (...)

voornaam : N. (...)

geboortedatum : 01.09.1982

geboorteplaats : Dar Bni Karrich

nationaliteit : Marokko

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en

van artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van nationaliteit Marokko, bood zich op 22.01.2018 bij onze diensten aan en verzocht op 24.01.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde haar origineel paspoort en haar originele identiteitskaart voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 07.11.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Samen met betrokkene verzocht haar echtgenoot (A. (...), H.) ook om internationale bescherming in België vergezeld door hun drie minderjarige kinderen (A. (...), K.; A. (...), K.; A. (...), M.).

Op 08.02.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde ze eind december 2017 vertrokken te zijn vanuit Marokko en ze stelde eerst naar Spanje te zijn gereisd. Echter toont het vingerafdrukkenonderzoek aan dat betrokkene reeds op 07.11.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje. Betrokkene bevestigde het feit dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje en ze verklaarde ca. 20 dagen in Spanje te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België en ze verklaarde op 22.01.2018 in België te zijn gearriveerd.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken

omdat de keuze was van haar man. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene haar man te volgen en enkel bij haar man te willen blijven. Ze stelde wel geen problemen te hebben gekend wat betreft de opvang of behandeling in Spanje.

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familieleden te hebben.

Op 06.03.2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Zij stemden op 13.03.2018 in met dit verzoek voor terugname op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

In verscheidene schriftelijke tussenkomsten van de advocate van betrokkene (d.d. 04.05.2018, 08.03.2018, 19.03.2018 en 07.05.2018) worden onze diensten verzocht om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene niet in Spanje maar in België te behandelen.

Met betrekking tot de echtgenoot en de minderjarige kinderen van betrokkene die ook om internationale bescherming verzochten in België merken we op dat er voor hen ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hen ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt.

We wijzen er verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat haar man voor België koos en ze verklaarde dan ook haar man te zullen volgen en bij haar man te blijven. We merken hieromtrent op dat deze specifieke verklaring geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje. Bovenstaande valt dan

ook te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we wensen in dit verband nogmaals te benadrukken dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene bevestigde tijdens haar gehoor dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje maar ze verklaarde dat dit gebeurde omdat ze illegaal het land binnen kwam. In dit verband benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EUODAC-resultaat type 1 aantoonde waaruit we moeten afleiden dat betrokkene effectief om internationale bescherming verzocht in Spanje. Dit wordt verder ook bevestigd door het expliciete akkoord van de Spaanse autoriteiten voor de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 02.03.2018 waarin verwezen wordt naar specifieke omstandigheden betreffende de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Spanje. We wensen in dit verband vooreerst te benadrukken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar publicaties in analoge en digitale media. Het dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Zo benadrukken we vooreerst dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”. Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

We wensen verder ook te benadrukken dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat betrokkene in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming niet de kans zal krijgen om tot erkenning te komen.

Betreffende de specifieke omstandigheden van opvang en van behandeling van verzoekers in Spanje, wat ook benadrukt wordt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst wensen we de nadruk te leggen op het geactualiseerde rapport van het door de “European Council on Refugees

and Exiles“ (ECRE) gecoördineerde project “Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, “Asylum Information Database – National Country Report – Spain”, last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal – en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene en zijn minderjarige kinderen na overdracht aan Spanje voldoende toegang zullen krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan hun lot zullen worden overgelaten. De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar de omstandigheden van opvang en van behandeling te Ceuta (ES) en Melilla (ES). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we op dat betrokkene en zijn minderjarige kinderen in het kader van Verordening 604/2013 niet opnieuw in de desbetreffende gebieden zullen worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft.

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor tevens ook verklaarde 17 à 18 dagen in een opvangcentrum te Melilla (ES) te hebben en verbleven en hij maakte desbetreffend geen gewag van specifieke omstandigheden die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor expliciet dat hij goed behandeld werd in Spanje.

Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat zijn kinderen in België naar school kunnen gaan en een goede opleiding kunnen krijgen wat in Spanje niet mogelijk zou zijn. Ook dit wordt benadrukt door de advocate van betrokkene en desbetreffend werden er op d.d. 08.03.2018 ook verscheidene attesten aangebracht die aantonen dat de minderjarige kinderen van betrokkene heden naar school gaan in België. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat het geactualiseerde AIDArapport over Spanje aantoonde dat alle minderjarige verzoekers om internationale bescherming recht op onderwijs hebben in Spanje en dat er desbetreffend geen melding gemaakt wordt van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren (p. 58).

Betrokkene benadrukte verder ook dat de levensomstandigheden in Spanje niet zijn zoals deze in België.

Hieromtrent dient het te worden benadrukt dat het loutere feit dat betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan deze in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden er aanzienlijk op achteruit gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich dus niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Betreffende de verwijzing van de advocate van betrokkene naar recente rechtspraak van de RVV desbetreffend benadrukken we dat de door de advocate van betrokkene aangehaalde zaken individueel werden behandeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) en dat dit niet automatisch

impliceert dat de situatie waarvan sprake in deze arresten automatisch transponeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocate van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door haar aangehaalde arresten identiek zijn aan de zaak van betrokkene. Bovendien moet erop worden gewezen dat de situatie zeer onderhevig is aan evoluties, zodat het belang van recente informatie die afkomst is van objectieve bronnen niet kan worden onderschat waarbij we benadrukken dat de door de advocate van betrokkene aangebrachte arresten niet als actueel en recent beschouwd kunnen worden. Er kan niet verwezen worden naar arresten die een oordeel hebben geveld over beslissingen die gesteund waren op oudere rapporten en dus ook verouderde informatie in tegenstelling tot meer recente en geactualiseerde informatie.

De advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar de mogelijkheden van rechtsbijstand in Spanje. We wijzen in dit verband naar artikels 19 tot en met 22 van de Richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit blijkt dat de lidstaten ervoor dienen te zorgen dat verzoekers vanaf het begin en reeds tijdens de procedure in eerste aanleg basisinformatie kunnen verkrijgen over de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, waaronder toegang tot tolkdiensten en basis juridisch advies of kosteloze juridische en procedurele informatie. Het wordt hierbij verder niet concreet aangetoond dat de Spaanse autoriteiten, of door hen aangewezen NGO's of andere gespecialiseerde overheidsdiensten, verzoekers om internationale bescherming vanaf het begin van de procedure niet de vereiste kosteloze juridische en procedurele informatie verstrekken. Zo toont Artikel 18(1)b van de Asielwet aan dat rechtsbijstand voorzien is gedurende de gehele procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en gratis is voor wie over onvoldoende middelen beschikt (p. 26-27)

Het wordt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomsten d.d. 02.03.2018 en d.d. 19.03.2018 ook benadrukt dat betrokkene in België een verzoek indiende om zich als zijnde 'Staatloos' te laten erkennen. Hieromtrent benadrukken we dat het feit dat betrokkene dit verzoek indiende geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Daarnaast merken we op dat er heden desbetreffend nog geen definitieve uitspraak werd genomen door de rechtsinstantie en merken we op dat het betrokkene vrij staat om bij een overdracht naar Spanje tevens ook bij de desbetreffende rechtsinstanties in Spanje een gelijkaardige procedure op te starten.

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en hij maakte ook geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn minderjarige kinderen. Verder wordt er ook door de advocate van betrokkene geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene, of zijn minderjarige kinderen. Er werden dan ook tot op heden door betrokkene, als door zijn advocate, geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene, of van zijn minderjarige kinderen, een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene en zijn minderjarige kinderen in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoont dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Daarnaast stelt dat het rapport ook dat Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn minderjarige kinderen en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van zijn echtgenote.

Verder benadrukken we wel dat betrokkene in België is samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar tussenkomst. Indien in dit verband verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) waarbij zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die

in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe.

Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene en zijn gezin op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene en zijn gezin in Spanje zullen worden opgevangen. We wensen verder ook te benadrukken dat betrokkene en zijn gezin niet beschouwd kunnen worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor betreft de opvang en behandeling goed behandeld te zijn geweest in Spanje.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van verzoekers in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij en zijn minderjarige kinderen door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (4).”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 39/85, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

Te dezen blijkt dat ten aanzien van de verzoekers een beslissing tot vasthouding werd genomen met het oog op overdracht aan Spanje op 12 juli 2018. De tenuitvoerlegging is imminent geworden en het verzoek tot voorlopige maatregelen is tijdig.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3, 6, en 13 van het EVRM, van de artikelen 4, 18, 24 en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 3, 4, 5 en 17 (1) van de Dublin III-verordening, van artikel 22bis van de Grondwet iuncto artikel 3, 4, 6 en 12 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het recht op een eerlijke administratieve procedure, de zorgvuldigheidsplicht en het recht om gehoord te worden.

Na het citeren van de aangevoerde rechtsregels, wordt in het middel een eerste onderdeel ontwikkeld als volgt:

“Onderdeel 1

• Samenvatting

Miskenning van de informatieplicht (artikel 4 van de Dublin-III Verordening) inzake het belang en gevolgen van het “Dublin interview”, de rechten van de betrokkenen in het kader van deze procedure en gehoor, de verantwoordelijkheidscriteria, de werking van de Dublin regeling in het algemeen, daar verzoekers niet geldig werden geïnformeerd over de procedure, noch mondeling noch schriftelijk en miskenning van het recht om gehoord te worden (artikel 5 van de Dublin-III Verordening) daar verzoekers niet in staat werden gesteld om zich op een doeltreffende manier uit te drukken en te verdedigen daar zij niet geldig werden geïnformeerd (in bijzonderheid omtrent de hierboven vermelde elementen) en daar zij niet bijgestaan werden door een raadsman, en dit hen niet zelfs voorgesteld werd, gedurende de Dublin interview(s).

Indien verwerende partij verzoekers' rechten had gegarandeerd en geëerbiedigd hadden verzoekers bijkomende informatie, argumenten en documenten kun voorleggen die de procedure hadden zeker kunnen beïnvloeden : o.a. met betrekking tot de psychologische problemen waarmee Mevrouw A. (...) kampt verder uit te leggen (zie medisch attesten dd 31.05.2018 en 01.06.2018 opgesteld door Dr. Anne GRAINDORGE en Dr. Dominique BINAME, snakken 9-10) en die haar bijzondere kwetsbaarheid aantonen, en de nood voor het verderzetten van deze opvolging; verzoekers werden niet geïnformeerd omtrent het belang van zulke documenten, en konden die niet eerder voorleggen. Het gaat nochtans om een belangrijk element (medische situatie) waarmee verwerende partij rekening moet houden bij het nemen van zulke beslissingen (zie o.a. art 74/13 VW).

Ontwikkeling

Verzoekende partij wenst tevens te benadrukken dat in zijn rechtspraak het Hof van Justitie van de Europese Unie, het Hof de waarborgen benadrukt die door de Verordening worden voorzien “niet alleen organisatorische, uitsluitend de betrekkingen tussen de lidstaten regelende voorschriften heeft ingesteld om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is, maar heeft besloten de asielzoekers bij die procedure

te betrekken, door de lidstaten te verplichten hen te informeren (...)" (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, par. 51).

Het Hof stelt bovendien dat de controle die geoefend wordt door de beroepsinstantie, het eerbiedigen van deze waarborgen door de Staat moet nagaan (HJEU (G.Ch.), 7.06.2016, C-63/15, par. 51 & 52). In dit verband, het Hof heeft ook benadrukt dat de lidstaten "effectieve rechterlijke bescherming" moeten bieden aan asielzoekers "met name door te waarborgen dat hij een rechtsmiddel tegen een jegens hem genomen overdrachtsbesluit kan instellen dat betrekking kan hebben op het onderzoek van de toepassing van die verordening, waaronder de eerbiediging van de procedurele waarborgen waarin die verordening voorziet" (zie in die zin arrest van 7 juni 2016, Karim, C-155/15, EU:C:2016:410, punt 22; HJUE Tsegezab Mengesteab, 26 juillet 2017, C-670/16, punt 48). Omtrent de procedure voor de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat, heeft het Hof ook verduidelijkt dat "deze procedure een aspect is van de overname- en de terugnameprocedures die verplicht volgens de in met name hoofdstuk VI van die verordening vastgestelde regels moeten worden gevoerd" (HJUE Tsegezab Mengesteab, 26 juillet 2017, C-670/16, punt 49).

In casu, de volgende elementen dienen in rekening gehouden te worden :

- er werd aan verzoekers niet duidelijk gemaakt, vooraleer zij op de vragen van verwerende partij antwoordden, dat zij gehoord gingen zijn met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin-Verordening en welke de elementen zijn die relevant zijn om een overdracht te vermijden;
- hun rechten, in het kader van de Dublin-procedure, werden aan verzoekende partij niet uiteengezet; zij werden niet passend geïnformeerd;
- er werden aan verzoekers geen schriftelijk document verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien door de Dublin-verordening;
- er werd aan verzoekers gevraagd om hun antwoorden kort te houden;
- verzoekers hebben geen kopie gekregen van het interview door verwerende partij;
- er werd aan verzoekers niet uitgelegd welke informatie pertinent zijn voor de toepassing van de Dublin-Verordening;
- er werd aan verzoekers niet uitgelegd hoe zij bijkomende informatie kon verschaffen aan de verwerende partij, en of dat nuttig kan zijn;
- verzoekers werd gehoord door verwerende partij, zonder de bijstand van een raadsman ;

Deze vaststellingen, die ook samen dienen overwogen te worden, leiden tot de conclusie dat de aangehaalde rechtsnormen geschonden werden.

De administratieve procedure is niet eerlijk geweest, en verwerende partij is niet zorgvuldig tewerk gegaan.

De informatieplicht die op verwerende partij rust, net als het recht van verzoekende partij om geïnformeerd te worden, op een doeltreffende manier, werd duidelijk geschonden (o.a. art 4 en 5 Dublin- Verordening).

Gezien het doorslaggevend belang van dit interview en de procedure, dienden bijkomende garanties aan verzoekende partij toegekend te worden, o.a. de effectieve mogelijkheid om bijgestaan te worden door een raadsman, een volledige (schriftelijke) informatie over het belang en de gevolgen van dit interview, en de aflevering van een kopie van dit interview. Verzoekende partij moest daarenboven duidelijke informatie krijgen over deze rechten en mogelijkheden, wat niet het geval is geweest (zie *tnutatis tnutatidis EHRM, A.T. c Luxemburg*, 09.04.2015).

De omstandigheden van de procedure bij DVZ lieten verzoekers niet toe hun compleet relaas door te geven en te staven.

Verzoekende partij had meer informatie en uitleggingen aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, o.a. met betrekking tot de psychologische problemen van Mevrouw ARRADAM en dat een overdracht naar Spanje indruist tegen het hoger belang van de betrokken kinderen, indien verwerende partij het recht op informatie, het recht op een eerlijke administratieve procedure, en het recht om gehoord te worden had geëerbiedigd.

Deze elementen zijn van aard een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin-Verordening (zie o.a. artikel 3 en artikel 17)."

3.2.2. Verzoekers betogen dat hen niet werd duidelijk gemaakt dat zij zouden gehoord worden met het oog op het bepalen van de bevoegde lidstaat op basis van de Dublin III-verordening en welke elementen relevant zijn om een overdracht te vermijden - hun rechten in het kader van de Dublinprocedure niet werden uiteengezet en zij niet passend werden geïnformeerd - hen geen schriftelijk document werd verschaft met nuttige inlichtingen over de procedure, zoals voorzien in de Dublinverordening - hen werd gevraagd om hun antwoorden kort te houden - zij geen kopie hebben gekregen van het interview - hen niet werd uitgelegd welke informatie pertinent is voor de toepassing

van de Dublinverordening - hen niet werd uitgelegd hoe zij bijkomende informatie konden verschaffen aan de verwerende partij en of dat nuttig kon zijn - zij werden gehoord zonder bijstand van een raadsman - zij niet de mogelijkheid kregen om met een raadsman te praten vooraleer zij werden ondervraagd. De omstandigheden van de procedure bij de verwerende partij, zo stellen zij, lieten hen niet toe om hun compleet relaas te doen. Zij hadden meer informatie aan verwerende partij kunnen en willen verschaffen, die van aard is een invloed te hebben op de toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoekers verwijzen nog naar drie arresten van het Hof van Justitie (HvJ 7 juni 2016, C-63/15, Ghezelbasch; HvJ 7 juni 2016, C-155/15, Karim; HvJ 26 juli 2017 Tsegezab Mengesteab, C-670/16) waarin het Hof de waarborgen benadrukt die door de verordening worden voorzien in het voordeel van de asielzoeker en waarin de eerbiediging van deze waarborgen moet worden nagegaan door de beroepsinstantie. Verzoekers betogen dat zij in die omstandigheden hadden kunnen wijzen op de psychologische problemen van tweede verzoekster en op het hoger belang van de kinderen.

De artikelen 4 en 5 van de Dublin III-verordening luiden als volgt:

“Artikel 4 Recht op informatie

1. Zodra een verzoek om internationale bescherming in een lidstaat is ingediend in de zin van artikel 20, lid 2, stellen de bevoegde autoriteiten van die lidstaat de verzoeker in kennis van de toepassing van deze verordening, en met name van:

- a) de doelstellingen van deze verordening en de gevolgen van het indienen van een ander verzoek in een andere lidstaat, alsmede de gevolgen van het zich verplaatsen van een lidstaat naar een andere lidstaat zolang de verantwoordelijke lidstaat op grond van deze verordening nog niet bepaald is en zolang het verzoek om internationale bescherming nog in behandeling is;*
- b) de criteria voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat, de rangorde volgens welke zij van toepassing zijn in de verschillende fasen van de procedure en hun verwachte duur, met vermelding van het feit dat een verzoek om internationale bescherming dat in een bepaalde lidstaat wordt ingediend, ertoe kan leiden dat die lidstaat op grond van deze verordening verantwoordelijk wordt voor de behandeling ervan, ook al volgt die verantwoordelijkheid niet uit de criteria voor de toekenning van verantwoordelijkheid;*
- c) het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 5 en de mogelijkheid om informatie over de aanwezigheid van gezinsleden, familieleden of andere familierelaties in de lidstaten te verstrekken, met inbegrip van de wijze waarop de verzoeker die informatie kan verstrekken;*
- d) de mogelijkheid om een overdrachtsbesluit aan te vechten en, in voorkomend geval, om te verzoeken om de opschorting van de overdracht;*
- e) het feit dat de bevoegde autoriteiten van lidstaten gegevens over hem kunnen uitwisselen, uitsluitend om hun verplichtingen die uit deze verordening voortvloeien, na te komen;*
- f) het recht op toegang tot de hem betreffende gegevens en het recht te verzoeken om hem betreffende onjuiste gegevens recht te laten zetten of hem betreffende onrechtmatig verwerkte gegevens te laten verwijderen, alsmede de procedures om die rechten te doen gelden, met inbegrip van de contactgegevens van de in artikel 35 bedoelde autoriteiten en van de nationale gegevensbeschermingsautoriteiten die bevoegd zijn kennis te nemen van verzoeken betreffende de bescherming van persoonsgegevens.*

2. De in lid 1 bedoelde informatie wordt schriftelijk verstrekt, in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat. De lidstaten maken gebruik van de overeenkomstig lid 3 voor dat doel opgestelde gemeenschappelijke brochure. Indien dit nodig is om de verzoeker de informatie te doen begrijpen, wordt de informatie ook mondeling verstrekt, bijvoorbeeld in samenhang met het in artikel 5 bedoelde persoonlijk onderhoud.

De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen een gemeenschappelijke brochure op, alsmede een specifieke brochure voor niet-begeleide minderjarigen, waarin ten minste de in lid 1 van dit artikel bedoelde informatie wordt opgenomen. De gemeenschappelijke brochure bevat tevens informatie over de toepassing van Verordening (EU) nr. 603/2013 en met name over het doeleinde waarvoor de gegevens van een verzoeker in Eurodac kunnen worden verwerkt. De gemeenschappelijke brochure wordt zodanig opgesteld dat de lidstaten deze kunnen aanvullen met informatie die eigen is aan de lidstaat in kwestie. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, van deze verordening bedoelde onderzoeksprocedure.

Artikel 5 Persoonlijk onderhoud

1. Om de verantwoordelijke lidstaat gemakkelijker te kunnen bepalen, voert de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast een persoonlijk onderhoud met de verzoeker. Het onderhoud biedt de verzoeker tevens de mogelijkheid de overeenkomstig artikel 4 aan hem verstrekte informatie juist te begrijpen.

2. Het persoonlijk onderhoud kan achterwege blijven indien de verzoeker:

a) is ondergedoken, of

b) na de in artikel 4 bedoelde informatie te hebben ontvangen, reeds op andere wijze de informatie heeft verstrekt die relevant is voor het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat. lidstaten die het onderhoud achterwege laten, bieden de verzoeker de gelegenheid om alle verdere informatie te verstrekken die relevant is om op correcte wijze de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

3. Het persoonlijk onderhoud vindt tijdig plaats en in elk geval voordat er een besluit tot overdracht van de verzoeker aan de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 26, lid 1, wordt genomen.

4. Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.

5. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats in zodanige omstandigheden dat een passende geheimhouding is gewaarborgd. Het wordt gevoerd door een krachtens nationaal recht gekwalificeerde persoon.

6. De lidstaat die het persoonlijk onderhoud voert, stelt een schriftelijke samenvatting op met ten minste de belangrijkste informatie die de verzoeker tijdens het onderhoud heeft verstrekt. Die samenvatting kan de vorm van een verslag of een standaardformulier aannemen. De lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeker en/of de juridisch adviseur of andere raadsman die de verzoeker vertegenwoordigt, tijdig toegang tot de samenvatting heeft."

De Raad merkt vooreerst op dat uit deze bepalingen niet kan worden afgeleid dat de asielzoeker in het kader van het zogeheten 'Dublin-interview' het recht op bijstand van een advocaat zou kunnen afdwingen zoals de 'Salduz-doctrine' voorschrijft in het kader van een (politie-)verhoor. De Raad herinnert er ook aan dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig heeft gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen (RvS 26 maart 2013, nr. 223.004, RvS 21 januari 2015, nr. 229.881).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers werden gehoord in het kader van een mogelijke Dublinoverdracht, en dat hen naar aanleiding van dat interview uitdrukkelijk werd gevraagd welke de redenen waren voor het indienen van een asielaanvraag in België en of er redenen waren die hen ertoe brachten zich te verzetten tegen een overdracht aan Spanje. Uit de Verklaring DVZ ingevuld op 8 februari 2018 blijkt dat eerste verzoekende partij het volgende verklaarde:

"33. Heeft u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?

Om welke reden kan of mag volgens Spanje uw asielaanvraag niet behandelen?

De levensomstandigheden in Spanje zijn niet zoals in België. Hier kunnen mijn kinderen naar school gaan en een goede opleiding krijgen, wat in Spanje niet mogelijk is.

Heeft u tijdens uw verblijf in Spanje problemen gekend wat betreft opvang of behandeling?

Neen, we werden goed behandeld."

Verzoekster verklaarde wat haar betreft:

"Om welke reden kan of mag volgens Spanje uw asielaanvraag niet behandelen?

Ik wil enkel bij mijn man blijven. Ik volg mijn man.

Heeft u problemen gekend wat betreft opvang of behandeling?

Neen"

Aldus blijkt dat verzoekers er wel degelijk van op de hoogte werden gesteld dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat was en de gelegenheid kregen om de redenen te vermelden waarom zij zich hiertegen zouden verzetten. Verzoekers maken niet aannemelijk in welke mate de vraagstelling hen niet in staat stelde de draagwijdte ervan te begrijpen. Zij tonen niet aan dat zij niet de mogelijkheid hebben gekregen om hun complete relaas te doen en dat zij meer relevante informatie hadden kunnen verschaffen die van aard is invloed te hebben op de toepassing van de Dublin III-verordening. Verzoekers maken evenmin aannemelijk dat de verwerende partij niet of niet afdoende heeft

gemotiveerd, zodat een schending van de formele motiveringsplicht evenmin kan worden volgehouden. Waar verzoekster verwijst naar het feit dat zij psychologische problemen heeft, stelt de Raad verder vast dat zij bij het gehoor op 8 februari 2018 niets dergelijks heeft verklaard. Zij legde later een attest van 3 mei 2018 neer, ondertekend door een klinisch psycholoog, waaruit blijkt dat zij psychisch gefragiliseerd is, aan stress en depressie lijdt. Er kan echter uit dit attest niet worden afgeleid dat deze psychische klachten gerelateerd kunnen worden aan een verdere behandeling van de asielprocedure door Spanje. De beweringen in het verzoekschrift vinden ook geen steun in haar eerdere verklaringen.

3.2.3. In het tweede onderdeel gaan verzoekers verder in op het belang van de minderjarige kinderen en voeren ze aan:

"Schending van artikel 17 van de Dublin Verordening, artikel 24 van het Handvest, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, gepaard met de zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplichten, omdat verwerende partij niet op afdoende wijze de situatie van de minderjarige kinderen is nagegaan vooraleer de bestreden beslissingen te nemen en door geen rekening te houden met het hoger belang van de minderjarige kinderen en meer bepaald dat na een lange vlucht uit hun land van herkomst de kinderen erg nood hebben aan stabilisatie, het feit dat ze nu net gewend geraken aan hun nieuwe omgeving in België, dat ze hun leerplicht in België hebben voortgezet (zie administratief dossier) en dat een overdracht naar Spanje noodzakelijkerwijze een belemmering in hun ontwikkeling betekent.

• *Ontwikkeling*

Zoals hoger werd vermeld, artikelen 3 en 17 van de Dublin-Verordening (604/2013), artikel 24 van het Handvest, artikel 22bis van de Grondwet (overeenkomstig artikels 3, 4, 6 en 12 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind), en artikel 74/13 VW verplichten verwerende partij, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten of een overdrachtsbeslissing (in de zin van de Dublin-Verordening), om rekening te houden met alle specifieke elementen van het geval, in bijzonderheid de familiebanden en hoger belang van de betrokken kinderen.

In haar "General Comment nr. 14 over het belang van het kind" legt de Comité voor de Rechten van het Kind uit de plicht voor de Staten om het belang van het kind als prioritair te beschouwen:

"The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept: (a) A substantive right: The right of the child to have his or her best interests assessed and taken as a primary consideration when different interests are being considered in order to reach a decision on the issue at stake, and the guarantee that this right will be implemented whenever a decision is to be made concerning a child, a group of identified or unidentified children or children in general. Article 3, paragraph 1, creates an intrinsic obligation for States, is directly applicable (self-executing) and can be invoked before a court.

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation.

(c) A rule of procedure: Whenever a decision is made that will affect a specific child, an identified group of children or children in general, the decision-making process must include an evaluation of the possible impact (positive or negative) of the decision on the child or children concerned. Assessing and determining the best interests of the child require procedural guarantees. Furthermore, the justification of a decision must show that the right has been explicitly taken into account. In this regard, States parties shall explain how the right has been respected in the decision, that is, what has been considered to be in the child's best interests; what criteria it is based on; and how the child's interests have been weighed against other considerations, be they broad issues of policy or individual cases."

Deze analyses moeten systematisch gemaakt worden.

De Comité heeft ook het "General Comment nr. 7 over kinderrechten in de vroege kindertijd"

aangenomen, om te benadrukken dat de kinderrechten uit het VN-Kinderrechten-verdrag ook gelden voor jonge kinderen en dat Lidstaten ook verplichtingen hebben jegens hen.

De Kinderrechtencollectief (die 8 kinderrechtenorganisaties verzamelt) parafraseert General Comment nr. 7 :

"De vroege kindertijd is een belangrijke periode in het leven van een kind. De eerste levensjaren vormen de basis voor de fysieke en mentale gezondheid. En voor de persoonlijke en culturele identiteit van een kind. Dit is ook de periode waarin een kind belangrijke kinderrechten kan realiseren. Voor de uitoefening van hun kinderrechten is het voor jonge kinderen noodzakelijk dat zij begeleiding en fysieke en emotionele verzorging ontvangen. Daarbij moeten jonge kinderen voldoende ruimte krijgen om te spelen, te ontdekken en te leren. Het is van groot belang dat kinderrechten in de vroege kindertijd

worden geïmplementeerd. Zo kan voorkomen worden dat kinderen later in hun ontwikkelingen problemen krijgen (zie ook General Comment nr. 4)" (zie <https://www.kinderrechten.nl/general-comment-nr-7-over-kinderechten-in-de-vroege-kinderyaren/>)

In haar "General Comment nr. 22 over de algemene beginselen betreffende kinderrechten in de context van internationale migratie" (die in combinatie gelezen moet worden met "General Comment nr. 23 over de plichten van staten betreffende kinderrechten in de context van internationale migratie"), legt de Comité de nadruk op het feit dat kinderen die te maken krijgen met internationale migratie dubbel zo kwetsbaar zijn : enerzijds als kind, anderzijds als kind beïnvloed door migratie.

Opnieuw legt de Kinderrechtencollectief (die 8 kinderrechtenorganisaties verzamelt) de wil van de Comité uit:

"Migratie en in het bijzonder onveilige en/of illegale migratie, is vaak direct gerelateerd aan kinderrechtenschendingen. Het General Comment is van toepassing op ieder kind dat te maken krijgt met migratie, ongeacht de manier waarop en de migratie- of verblijfsstatus van zijn of haar ouders. In dit General Comment worden algemene maatregelen uiteengezet die staten moeten nemen om het kinderrechtenverdrag correct te implementeren in hun migratieprocedures. Daarnaast worden de algemene beginselen die voortvloeien uit het verdrag toegelicht in de context van migrerende kinderen en gezinnen.

-Non-discriminatie : Het beginsel van non-discriminatie moet centraal staan in de migratieprocedure. Met speciale aandacht voor discriminatie op basis van gender en discriminatie jegens kinderen met een beperking.

-De belangen van het kind : De belangen van het kind moeten bepaald en beoordeeld worden in verschillende stadia van migratie- en asielprocedures die te maken hebben met het kind of met zijn of haar gezin. De staten moeten in dit verband criteria ontwikkelen die gebruikt kunnen worden om het belang van het kind vast te stellen en deze de nodige aandacht geven. Verder moeten duurzame oplossingen gevonden worden voor alleenstaande minderjarige vreemdelingen." (zie <https://www.kinderrechten.nl/general-comment-22-over-de-algemene-beginselen-betreffende-kinderrechten-in-de-context-van-internationale-migratie/>)

Het belang van het kind werd ook meermaals bevestigd in de overwegingen van de Dublin III Verordening:

13. Overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties van 1989 inzake de rechten van het kind en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening het belang van het kind voorop te staan. Bij het beoordelen van het belang van het kind dienen de lidstaten met name het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit alsmede diens achtergrond, terdege in aanmerking te nemen. Voorts dienen voor niet-begeleide minderjarigen vanwege hun kwetsbaarheid specifieke procedurele waarborgen te worden vastgelegd.

14. Overeenkomstig het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dient voor de lidstaten bij de toepassing van deze verordening de eerbiediging van het familie- en gezinsleven voorop te staan.

15. De gezamenlijke behandeling van verzoeken om internationale bescherming van de leden van een gezin door dezelfde lidstaat zorgt ervoor dat de verzoeken grondig worden behandeld en de beslissingen daarover coherent zijn en dat gezinsleden niet van elkaar worden gescheiden.

16. Om ervoor te zorgen dat het beginsel van de eenheid van het gezin en het belang van het kind volledig worden nageleefd, dient het bestaan van een afhankelijkheidsrelatie tussen een verzoeker en zijn kind, broer of zus of ouder vanwege zwangerschap of moederschap, de gezondheidssituatie of de hoge leeftijd van de verzoeker, een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden. Indien de verzoeker een niet-begeleide minderjarige is, dient de aanwezigheid van een gezins- of familielid in een andere lidstaat die voor de niet-begeleide minderjarige kan zorgen, eveneens een bindend verantwoordelijkheids criterium te worden.

Toch werden de belangen van de minderjarige kinderen in en meer bepaald dat na een lange vlucht uit hun land van herkomst de kinderen erg nood hebben stabilisatie, het feit dat ze nu net gewend geraken aan hun nieuwe omgeving in België, dat ze hun leerplicht in België hebben voortgezet en dat een overdracht naar Spanje noodzakelijkerwijze een belemmering in hun ontwikkeling betekent - geenszins onderzocht in de bestreden beslissingen waardoor de bestreden beslissingen artikel 74/13 Vw., in samenhang gelezen met artikels 24 van het Handvest, 22.bis van de Grondwet (overeenkomstig artikels 3, 4, 6 en 12 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind), 3 en 17 van de Dublin- Verordening, duidelijk schendt. Deze elementen zijn van diens aard dat ze verwerende partij had kunnen beïnvloeden vooraf tot de overdracht naar Spanje te besluiten."

3.2.4. In weerwil tot wat verzoekers voorhouden, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissingen dat deze wel degelijk een motivering bevat met betrekking tot de belangen van de kinderen:

“Betrokkene verklaarde verder ook dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat zijn kinderen in België naar school kunnen gaan en een goede opleiding kunnen krijgen wat in Spanje niet mogelijk zou zijn. Ook dit wordt benadrukt door de advocate van betrokkene en desbetreffend werden er op d.d. 08.03.2018 ook verscheidene attesten aangebracht die aantonen dat de minderjarige kinderen van betrokkene heden naar school gaan in België. Desbetreffend wensen we te benadrukken dat het geactualiseerde AIDArapport over Spanje aantoonst dat alle minderjarige verzoekers om internationale bescherming recht op onderwijs hebben in Spanje en dat er desbetreffend geen melding gemaakt wordt van dermate structurele of systematische tekortkomingen die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceren (p. 58).

[...]

We merken verder op dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en hij maakte ook geen melding van gezondheidsproblemen bij zijn minderjarige kinderen. Verder wordt er ook door de advocate van betrokkene geen melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene, of zijn minderjarige kinderen. Er werden dan ook tot op heden door betrokkene, als door zijn advocate, geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene, of van zijn minderjarige kinderen, een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene en zijn minderjarige kinderen in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoonst dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Daarnaast stelt dat het rapport ook dat Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en zijn minderjarige kinderen en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van zijn echtgenote.

Verder benadrukken we wel dat betrokkene in België is samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar tussenkomst. Indien in dit verband verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) waarbij zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe.”

In de bestreden beslissingen werd aldus wel degelijk rekening gehouden met de problematiek van het school lopen van de kinderen. Verzoekers brengen geen enkel objectief gegeven aan dat van aard is te weerleggen dat minderjarige verzoekers om internationale bescherming in Spanje recht hebben op onderwijs en dat er desbetreffend geen melding gemaakt wordt van structurele of systematische tekortkomingen. Ook blijkt er niet dat verzoekers gewezen hebben op specifieke noden met betrekking tot het onderwijs van hun kinderen. De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen is bovendien

voorzien in de vakantieperiode zodat het lopende schooljaar niet onderbroken wordt. Verzoekers maken niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is.

3.2.5. Het derde onderdeel wordt als volgt uiteengezet:

"Onderdeel 3

• Samenvatting

Verwerende partij is schuldig aan een miskennen van het zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplichten, alleen en gepaard met artikel 3 van het EVRM en artikels 4 en 18 van het Handvest, door niet alle relevante elementen in te zamelen en te onderzoeken omtrent de actuele en effectieve omstandigheden in Spanje qua opvang van asielaanvragers en levensomstandigheden, en door het feit dat de overdracht naar Spanje een reëel risico inhoudt op een schending van deze absolute rechten.

In een schrijven dd. 02.03.2018 liet de raadsman van de betrokkene weten dat:

"Il y a six mois, « The Guardian » rapportait que le Haut-Commissariat des Nations-Unies pour les Réfugiés (ci-après, « HCR ») a déclaré au sujet de l'État espagnol qu'il manque de ressources et n'a pas la capacité de protéger le nombre croissant de réfugiés et de migrants qui arrivent par la mer (voir <https://www.theguardian.com/world/2017/aug/17/spain-refugees-migrants-unhcr-warning>);

Bien que ces chiffres n'équivalent pas ceux de l'Italie (on compte près de 94.445 personnes ayant débarqué en Italie entre janvier et juillet 2017), le ministre de l'Intérieur espagnol Juan Ignacio Zoido a parlé de « pression importante » exercée sur les ports espagnols pour justifier son refus de la requête de l'Italie, qui demandait qu'une partie des personnes rescapées en Méditerranée centrale soient transférées en Espagne (cfr référence précédente et <https://www.politico.eu/article/germany-rejects-italian-proposal-to-open-eu-ports-to-migrants/>);

D'après la porte-parole du « HCR Espagne », Maria Jesús Vega, le pays n'arrive effectivement pas à s'adapter aux flux d'arrivants (voy. <https://www.theguardian.com/world/2017/aug/17/spain-refugees-migrants-unhcr-warning>) :

« the State isn't prepared and there aren't even the resources and the means to deal with the usual flow of people arriving by sea » « given the current rise, we're seeing an overflow situation when it comes to local authorities trying to cope at arrival points »; « what we're asking is for there to be the right mechanisms in place to ensure people are treated with dignity when they come » ; « this could be managed quite simply if it were properly addressed [but] if there isn't a proper response, we could see people who have fallen into the clutches of people- traffickers becoming merchandise. We're going to see people who should have international protection facing danger if they're returned home. » ; "

Verwerende partij neemt deze informatie niet in acht want die zouden "publicaties in analoge en digitale media" zijn en daarvoor zonder "objectieve bewijswaarde" (zie bestreden beslissing betreffende Meneer ALASSAR Hazem, bd. 3). Verzoekende partij is van oordeel dat deze informatie objectief blijven gezien ze verklaringen rapporteren van hoge autoriteiten zoals de HCR en de Spaanse Minister van binnenlandse Zaken.

In tegenstelling tot wat verwerende partij verklaard heeft, heeft de raadsman van de ALASSAR familie in zijn schrijven informatie gebaseerd op "rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties" (zie ibidem). Bijvoorbeeld (eigen onderstreping):

"Dans sa fiche «2017/2018» sur l'Espagne, «Amnesty International» rapporte également que le pays ne parvient pas à s'en tenir à ses obligations européennes (pièce 3 ; nous soulignons) : « Spain failed to meet its commitment to relocate 15.888 asylum-seekers; under the EU emergency relocation scheme ; 1.328 were relocated by the end of the year, of which 592 were Syrian nationals. Spain also failed to meet its commitment to resettle 1.449 refugees from the Middle East and North Africa; 1.360 refugees were resettled, all Syrian nationals, except one refugee from Palestine, by 31 December. Between January and December, 25.853 asylum claims were submitted, and 34.655 applications were still pending at the end of October. Asylum-seekers continued to face delays in receiving decisions on their claims. For many, the period during which they were entitled to access government support pending the outcome of their asylum application expired long before the decision was reached. » ;

L'Espagne n'est donc pas en mesure de donner une réponse adéquate aux nécessités des demandeurs d'asile, et le pays semble plutôt appliquer une politique pour décourager le dépôt des demandes d'asile. En effet, « Human Rights Watch » (ci-après, «HRW») dénonce, en juillet 2017, les nombreux obstacles que connaissent les demandeurs d'asile pour demander l'asile, notamment la détention, dans des conditions déplorables, des demandeurs d'asile et migrants débarquant sur les rives de l'Espagne (sui <https://www.hfw.org/fr/news/2017/07/31/espagne-les-migrants-detenus-dans-des-conditions-deplorables> (...)); "

Verwerende partij heeft op deze kritieken geen antwoord gegeven.

Verder heeft verwerende partij verklaard dat "de advocate van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst (...) naar de omstandigheden van opvang en behandeling te Ceuta (ES) en Melilla (ES). Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we op dat betrokkene en zijn minderjarige kinderen (...) niet opnieuw in de desbetreffende gebieden zullen worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft." (eigen onderstreping)

Verwerende partij beweert dit, maar geeft geen enkele concrete garanties die zullen deze terugkeer naar Melilla vermijden. Echter zijn de kans groot dat verzoekers terug naar Melilla gestuurd zullen worden, want daar zouden ze hun asielaanvraag hebben ingediend (zie bestreden beslissingen). Des te meer omdat de laatste "AIDA-rapport update" rapporteert, over de situatie van "Dublin-returnees" :

"The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers" (bd. 30).

Men kan de risico niet nemen om verzoekers naar Melilla terug te zien keren. Levensomstandigheden zijn er onleefbaar. Verwerende partij geeft het zelf toe : zie supra, "Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje".

Door niet alle informatie te analyseren die gestuurd werden door verzoekers raadsman, heeft Deze elementen wijzen nochtans erop dat in geval van terugkeer verzoeker een risico zal lopen van blootstelling aan omstandigheden strijdig met artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het EU-Handvest. Door deze elementen niet in rekening te nemen in de bestreden beslissing, en door een aantal informatie niet acht te nemen en een partiële lezing van het aangehaalde AIDA-rapport te handhaven, is verwerende partij niet zorgvuldig tewerk gegaan en heeft bovenvermelde normen geschonden."

3.2.6. Verzoekers verwijzen naar een schrijven van hun advocate van 2 maart 2018 waarin zij wees op verschillende persberichten met betrekking tot de situatie van vluchtelingen en migranten in Spanje. Uit de lezing van de aangehaalde passages blijkt dat deze berichtgeving betrekking heeft op de toestroom van personen via de Middellandse Zee. Verzoekers tonen in hun uiteenzetting niet aan dat deze berichtgeving betrekking heeft op de situatie waarin ze als Dublin-terugkeerders, waarbij er een overname-akkoord door Spanje werd gegeven, zullen terechtkomen.

Met het citeren van passages uit verschillende persberichten tonen verzoekers ook niet aan dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Spaanse autoriteiten op 13 maart 2018 instemden met de overname van verzoekers op grond van artikel 18.1(b) verordening 604/2013 alsook dat het doorlaatbewijs van 12 maart 2018 vermeldt dat de verzoekers zich dienen aan te melden in Madrid. Verzoekers tonen niet aan dat de aangehaalde passages die specifiek betrekking hebben op personen die op onregelmatige wijze via de zee Spanje binnenkomen en op de internationale verbintenissen van Spanje om vluchtelingen te hervestigen, op hun situatie van toepassing zijn.

De bestreden beslissingen motiveren:

"We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 02.03.2018 waarin verwezen wordt naar specifieke omstandigheden betreffende de opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Spanje. We wensen in dit verband vooreerst te benadrukken dat er desbetreffend ook verwezen wordt naar publicaties in analoge en digitale media. Het dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Zo benadrukken we vooreerst dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en zijn minderjarige kinderen. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We

verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013: "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor verder ook dat hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat België beter is voor de Palestijnen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst waarin gesteld wordt dat de erkenningsgraad voor verzoekers van Palestijnse origine in België hoger ligt dan deze in Spanje. In dit verband wensen we echter te benadrukken dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortvloeiende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming van Palestijnse origine in Spanje niet de kans zal krijgen om tot erkenning te komen. Zo kan uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje niet afgeleid worden dat er in Spanje sprake is van een systematische afwijzingsgraad van verzoekers van internationale bescherming van Palestijnse origine (p. 7).

Betreffende de specifieke omstandigheden van opvang en van behandeling van verzoekers in Spanje, wat ook benadrukt wordt door de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst wensen we de nadruk te leggen op het geactualiseerde rapport van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database – National Country Report – Spain", last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal – en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene en zijn minderjarige kinderen na overdracht aan Spanje voldoende toegang zullen krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan hun lot zullen worden overgelaten."

Hiermee werd wel degelijk afdoende geantwoord op de in het schrijven van 2 maart 2018 geuite bezorgdheden met betrekking tot artikel 3 van het EVRM en de artikelen 4 en 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Waar verzoekers aanvoeren dat er door Spanje geen garanties werden gegeven dat verzoekers niet naar Melilla zullen moeten terugkeren, weerleggen ze niet het motief in de bestreden beslissingen dat de centra in Ceuta en Melilla tijdelijke centra betreffen. Uit het AIDA-rapport in het administratief dossier (p. 54) blijkt inderdaad dat deze centra fungeren als tijdelijke opvangcentra aan de grens, waar documentloze vluchtelingen of economische migranten worden opgevangen alvorens te worden getransfereerd naar een opvangcentrum op het Iberisch schiereiland. Hoger werd reeds vastgesteld dat verzoekers zich dienen aan te melden in Madrid. Uit het feit dat de Spaanse overheden geen uitdrukkelijke garanties hebben gegeven dat verzoekers in geen geval in Melilla zullen worden opgevangen, blijkt niet dat dit alsnog wél het geval zou zijn.

Het middel is in geen van zijn onderdelen ernstig.

3.3. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing wordt verworpen.

Artikel 2

De vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT